

Nu mai merge. Tot am încercat, am crezut că pot, dar am obosit. Vreau să ne despartim. Ești o țară minunată și sunt convins că într-o zi vei face un alt cetățean foarte fericit. Dar eu trebuie să plec până nu îmi pierd mintile. Acum, la sfârșit, îmi e greu să spun dacă te-am iubit vreodată. Nu știu de ce am fost atât de convins că da, dar am crescut alături de tine și nu mi-am imaginat cum ar putea exista în afara ta. Cele mai frumoase momente din viața le-am avut alături de tine. Mare parte din ce sunt acum, cu bune și rele, e așa datorită tie. Dar și cele mai abisale clipe ale disperării le-am aflat tot de la tine. Când eram la școală ți-am adus primele jigniri. Am pus la îndoială calitatea dascălilor tăi. Am trecut cu 10 la Romana născocind citate din Tudor Vianu și alții și niciunul din ei nu a avut tupeul să spună că sunt inventate, de teamă să nu se facă de rușine că nu l-au citit niciodată. Le-am spus eu. Am avut curajul să îi spun profesoarei de chimie că e psihopată și să îmi susțin cauza în fața inspectoratului. În facultate le-am spus profesorilor că eu nu am venit la facultatea de Microsoft și Oracle și că nu voi fi partas la smenurile lor. Ai încercat să mă scoti din sistem pe toate căile și să mă pui jos cu alți învinși dar am reușit de fiecare dată să rezist. Și nu te înțelegeam de ce erai atât de inversunată împotriva unui tânăr ce dorește să fie mai bun pentru a produce pentru tine.

Mai ții minte când eram student și mi-am făcut prima firmă? Facturasem 6 milioane lei vechi. Prima mea factură, scrisă pe genunchi la un client care se amuza uitându-se la mine cu încerc să calculez TVA-ul. În două săptămâni mi-ai trimis Garda Financiară care m-a amendat cu 50 milioane lei vechi pentru că nu trecusem numărul contractului pe factură. Le-am spus celor de la Gardă că nu am, că abia am facturat 6 milioane. Mi-au spus că lasă, ai părinți, rude, ești tânăr.

Dar când am hotărât să îmi declar dragostea pentru tine și să cumpăr cu munca mea o bucată din tine? Când am făcut primul credit să iau un teren, să fac o casă unde să muncesc pentru a prospera ca parte din tine și unde să mor pentru a mă întoarce în pământul tău. Mai ții minte cum m-ai batjocorit prin cei de la cadastru care mi-au spus că nu e problema lor că sunt greșite planurile și că un sfert din teren e în sosea. Pierderea mea, ofranda ta.

Stii tu oare cate zile am pierdut in templele tale cu ghisee? Am invatat in ele umilinta in toate declinarile ei si tot nu am fost demn de tine, tot arogant am ramas.

Stii tu oare ca mi-am petrecut peste 5000 de ore conducand? Stii tu ca era sa mor intr-un accident? Si toate pentru ca nu poti construi drumuri si cai ferate, stii doar sa le desenezi ca un retardat pe servetele.

Am muncit cu bucuria si energia pe care numai tineretea ti-o dau, si pentru ca am avut cap si maini dibace am produs cat pentru a hrani cei 121 de fii ai tai ce mi-au fost angajati in anii astia. Si din banii pe care i-am facut vanzand roadele muncii mele ti-am pus lunar pe masa o parte frumusa. I-ai luat de fiecare data fara macar sa zambesti. Si daca am fost stramtorat si nu i-am avut mi i-ai luat tu singura din buzunar. Si daca nu ii aveam ti-ai trimis recuperatorii sa ii scoata de la mine cu bataia.

Hmm, mi-aduc aminte de cate ori am pus tot ce aveam gaj sa construiesc ceva, pentru mine, pentru tine, pentru noi, si totul a fost la un pas sa se naruiasca pentru ca o hartie zacea sub salamul cuiva la un ghiseu.

Nu am fost demn nici de oamenii tai. Oricat am muncit, abia am reusit sa acopar tepele pe care mi le-au dat. Pentru ca ti-ai invatat oamenii ca atunci cand sunt furnizori sa nu livreze, ca atunci cand sunt clienti sa nu plateasca, ca atunci cand le imprumuti bani sa nu iti mai raspunda. Si eu nu pot munci pe cat fura ceilalti.

Si pentru ca vorbim de oameni, te-ai schimbat, sa stii. Ai devenit mai rea, mai incrancenata, mai apasatoare. Si ai devenit barbara, in sensul istoric al cuvantului. Fiii tai stiu mai putina carte dar fura mai mult, violeaza mai mult, beau mai mult, mananca pana le crapa burtile si sunt intr-un permanent razboi. Ai distrus mediul sanatos in care familia, izvorul normalitatii, moralitatii si evolutiei, putea sa se nasca si sa creasca. Te-ai autocondamnat la sterilitate. Poate e felul naturii sa traga pe linie moarta o mutatie genetica nereusita, un experiment social ratat.

Stii ce, daca ma gandesc mai bine, it is you. Tot ce ti-am cerut a fost sa ma lasi sa muncesc si as fi impartit cu tine roadele cu bucurie. Sunt tanar, inteligent, doritor sa muncesc, si unde imi pun mintea si mainile ramane ceva in urma. Tu esti cea care m-ai transformat intr-un etern mester Manole. Si ca sa nu se naruiasca peste noapte ce am cladit, am zidit in temelii multe din cele ce imi erau dragi. Si cand politicienii tai se lauda ca edificiul a mai crescut cu un procent, nu spun ca in el sunt inchise suflete si sacrificii ale unor fraieri ca mine.

Cred ca vei muri batrana si singura. Cei care te-au iubit si pe care i-ai batjocorit vor obosi sau vor pleca, iar cei care doar te-au folosit se vor muta la alta cand nu vei mai putea sa le oferi nimic. Si mai cred ca iti meriti soarta.

SURSA:

[Stefan Moisanu Blog](#)